

Η νομιμότητα της φοιτητικής αναταραχής

Την άποψή μας για την πολιτική και ιστορική σημασία της πανεπιστημιακής αναταραχής την γράψαμε. Ας δούμε τώρα και μια άλλη άποψη. Στην "Καθημερινή" (Τετάρτη 21 Ιουνίου 2006) ο τακτικός συνεργάτης της εφημερίδας κύριος Αντώνης Καρκαγιάννης γράφει "ευθαρσώς" την άποψή του, που βρίσκεται στην άλλη όχθη του ποταμού, από αυτήν που εκτέθηκε στο άρθρο των Σ.Κ. και, κατά τη γνώμη μας, από αυτήν που βρίσκεται η πολιτική και ιστορική σημασία, το νόημα, της ίδιας της πανεπιστημιακής αναταραχής.

Ο κ. Α.Κ. θέτει, ούτε λίγο ούτε πολύ, το αρχέγονο ερώτημα της δημοκρατίας αν και κατά πόσο η γνώμη μιας πλειοψηφίας μπορεί να επιβληθεί στο σύνολο ενός σώματος, όπως το ονομάζει, μιας κοινωνικής ομάδας θα λέγαμε εμείς. Που "περιστασιακά συγκροτείται" βιάζεται να προσθέσει, για να ενισχύσει την αδύναμη θέση του, σαν να μην ξέρει ότι όλες οι "ομοφωνίες" -- πλειοψηφικές και μειοψηφικές -- περιστασιακά σχηματίζονται και μάλιστα κατά κανόνα υπό την πίεση περιστάσεων που δημιουργούν σοβαρές αντιθέσεις και αμφιβολίες για την ορθότητα της μιας ή της άλλης απόφασης.

Και αφού τελειώσει με την αναρότηση, που έτσι και αλλιώς ήταν ψεύτικη, γιατί από την αρχή φαινόταν ότι δεν έχει καμία αμφιβολία για την ορθότητα των απόψεων του, προχωράει σε όλα τα γνωστά φληναφήματα περί καταστροφών, καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, φασιστικών συμπεριφορών, άσκησης "αστυνομικής" βίας κ.λπ. Μέχρι και τον κ. Χριστόδουλο ανακατεύει, για να δυσφημίσει ποιόν; Επιφανειακά κάποιους φοιτητές που είπαν "αυτό" ή "εκείνο" στην τηλεόραση, αλλά στην πραγματικότητα μια κατάσταση αναταραχής, που τον απασχολεί ακριβώς επειδή δεν μπορεί να την καταλάβει.

«Θα δεχθώ και θα υπερθεματίσω ότι ένα φαινόμενο μαζικό, οποιοδήποτε και αν είναι, είναι άξιο προσοχής και μελέτης, δεν μπορείς να το αγνοήσεις. Δεν παύει όμως να είναι παράνομη πράξη βίας που παραβιάζει αναφαίρετα δικαιώματα οποιασδήποτε μειοψηφίας, έστω του ενός! Και είναι πραγματικά θλιβερό ότι νέοι άνθρωποι, υποτίθεται "προοδευτικοί", έχουν αυτή την αντίληψη για τη σχέση πλειοψηφίας και μειοψηφίας.»

Δεν μπορώ να καταλάβω τι γίνεται, είναι σαν να μας λέει ο κ. Καρκαγιάννης, πρέπει να το μελετήσουμε για να δούμε πώς θα τα βγάλουμε πέρα, αλλά προς το παρόν τώρα που κοπάζει κάπως η θύελλα ας κοιτάξουμε να υποβαθμίσουμε λίγο τον δαίμονα που κόλλησε στους φοιτητές, μπας και καταφέρουμε να απομακρύνουμε κανέναν ταλαντευόμενο απ' αυτές τις φασαρίες, που μπορεί να μας στοιχίσουν κάποια στιγμή την "τάξη" μέσα στην οποία υπάρχουμε και η οποία, έτσι και αλλιώς δεν στέκει καλά στα πόδια της.

Και περνάει μετά πλησίστιος ο κ. Καρκαγιάννης στην φοβερή καραμέλα της "επανάστασης":

Θα πουν μερικοί ότι η κατάσταση στα πανεπιστήμια είναι... "επαναστατική" και άρα κάθε απόφαση και πράξη πηγάζει από τη... λογική της "επανάστασης"! Είναι παράνομη και πράξη βίας μόνο ως προς το σύστημα των νόμων που... η "επανάσταση" θέλει να καταργήσει! Με την ίδια "επαναστατική λογική" διατυπώνεται η απαίτηση να παραιτηθεί η κυβέρνηση - οποιαδήποτε κυβέρνηση - που εκφράζει την πλειοψηφία του λαού και όχι μιας φοιτητικής συνέλευσης, από τη νομοθετική πρωτοβουλία και ο "διάλογος" για την Ανώτατη Εκπαίδευση να αρχίσει από "μηδενική βάση". Τι πρακτικά εννοούν, φοβούμαι ότι ούτε οι ίδιοι το γνωρίζουν.

Αλλά κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν θα πει στον κ. Καρκαγιάννη ότι η κατάσταση είναι "επαναστατική" στον χώρο του πανεπιστημίου. Πολύ πιο σοβαρά εμείς θα του λέγαμε ότι "επαναστατική", κατά το ήμισυ, είναι η κυβέρνηση. Αυτή είναι που ξεθεμελιώνει τους νόμους και τους προφήτες του αστικού κράτους για να τους βολέψει όπως - όπως στην νέα κοινωνική πραγματικότητα. Άλλωστε η πολιτική αδυναμία της πανεπιστημιακής κοινωνίας, και μάλιστα όχι μόνο των φοιτητών αλλά της μεγάλης πλειοψηφίας της πανεπιστημιακής κοινωνίας: ότι δεν αναγνωρίζει την νέα κοινωνική πραγματικότητα από τη δική της πλευρά. Ούτε επαναστατική είναι λοιπόν η κατάσταση, γιατί τότε ο κόσμος του πανεπιστημίου θα αναγνώριζε την πραγματικότητα, ούτε καν εξεγερτική, γιατί τότε θα είχε ήδη ρημάξει την δομή του πανεπιστημίου όπως ακριβώς του αξίζει.

... Είναι όμως εντελώς ανεπαρκής [Η "πολιτική" των φοιτητών] για να επιχειρήσουμε την "επαναστατική αλλαγή" από την οποία, κατά κοινή ομολογία, έχει ανάγκη η Ανώτατη Εκπαίδευση. Είναι θλιβερό ότι μεγάλα κόμματα, όπως το ΠΑΣΟΚ, με την ελπίδα ότι θα κερδίσουν μερικά "κουκιά", είτε σιωπούν είτε σιωπηρά ενισχύουν φαινόμενα διάλυσης στα πανεπιστήμια.

Μα όλοι για μερικά κουκιά αγωνίζονται. Με άλλα λόγια, κάποιο συμφέρον εξυπηρετούν, συνήθως το δικό τους. Δεν το ξέρει αυτό ο κ. Καρκαγιάννης; Τώρα, πως θα καταφέρουν να

κόψουν και να ράψουν μια "επαναστατική αλλαγή" της παιδείας που να ταιριάζει σε όλους με το πανεπιστήμιο σε νεκρική σιγή, και πώς "πρακτικά" εννοεί αυτή την "επαναστατική αλλαγή" ο κ. Καρκαγιάννης που κατηγορεί τους φοιτητές ότι δεν ξέρουν τι εννοούν, αυτό θα θέλαμε πολύ να το μάθουμε. Να όμως τί μας λέει:

... ως πολίτης και ως δημοσιογράφος αισθάνομαι την ανάγκη να σταθώ δίπλα στον Θάνο Βερέμη και στους οκτώ καθηγητές της υποεπιτροπής του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας. Οι προτάσεις τους χαρακτηρίζονται από βαθιά γνώση του αντικείμενου και από μετριοπάθεια. Για την ώρα αποτελούν τη μόνη συγκροτημένη και ολοκληρωμένη πρόταση, τουλάχιστον ως αφετηρία διαλόγου...

Θέλει λοιπόν ο κ. Α.Κ. μια "επαναστατική αλλαγή" που να χαρακτηρίζεται από "βαθιά γνώση" και "μετριοπάθεια"! Και καλά η "βαθιά γνώση" του κ. Βερέμη και των οκτώ σοφών της υποεπιτροπής, μπορεί να είναι ελαφρώς "επαναστατική". Αλλά αυτή η "μετριοπάθεια" που κολλάει στην "επαναστατική αλλαγή" που έχει ανάγκη η παιδεία;

Αλλά, για να σοβαρευτούμε, από την τυφλή και αμήχανη επίθεση του κ. Καρκαγιάννη, έχει αξία μόνο το επιχείρημα της νομιμότητας. Το πώς και με ποιες πλειοψηφίες παίρνονται κάποιες αποφάσεις ας το αφήσουμε για την ιστορία της πολιτικής σκέψης. Το ζήτημα είναι τι νομιμοποιεί μια πρακτική. Σωστά αναρωτιέται ο κ. Καρκαγιάννης τι νομιμοποιεί το σπάσιμο έστω και ενός τζαμιού στο πανεπιστήμιο; Πριν δώσουμε μια απάντηση θα αναρωτηθούμε με την σειρά μας: Τί νομιμοποιεί την καταστροφή όλων των θεσμών του αστικού κοινωνικού συστήματος, την παράκαμψη και των τριών εξουσιών της κοινοβουλευτικού πολιτικού συστήματος που συμβαίνει στην όχθη του κ. Καρκαγιάννη; Η απάντηση είναι μία και στις δύο απορίες. Οποιαδήποτε παράνομη -- με βάση την ουσία και όχι τους τύπους των νόμων του αστικού πολιτικού καθεστώτος -- πράξη, νομιμοποιείται από την δυνατότητα του "παρانونού" να την διαπράξει. Παράνομη λοιπόν η φοιτητική αναταραχή, παράνομη και η κ. Μαριέττα Γιαννάκου. Σε εμάς είναι συμπαθής η παρανομία της φοιτητικής αναταραχής. Στον κ. Καρκαγιάννη είναι συμπαθέστερη η παρανομία της κ. Γιαννάκου. Τι να κάνουμε; Γούστα είναι αυτά!